

USPON DO KIBO HATA

Put do Kibo Hata je borba sa dosadom i nestrpljenjem, uz onu neizostavnu borbu za dah. Dok hodamo u tako sporom ritmu da bi nam se kornjače čudile – jedino društvo nam prave naše misli. Nemoguće je na ovoj visini hodati i razgovarati, pa se po prvi put penjemo u potpunoj tišini. Grupa od skoro trideset ljudi, a jedini zvuci jesu krckanje zemlje pod našim nogama i duboko disanje. I prizor oko nas je potpuno drugačiji, više uopšte nema vegetacije, svuda oko nas nepregledni pesak, prašina i poneki kamen. U daljini se nazire on – kralj Afrike, najviši vrh Uhuru. I svi se držimo njega, rekla bih. Kada se čini da ne možemo više, kada se zapitamo: „Koliko još ima?“, pogled ka ovom džinu koji nas čeka vraća nam snagu, a i motiv.

Sa svojim mislima i u potpunoj tišini, nakon nešto više od šest sati stižemo u poslednji kamp – Kibo Hat, na 4 700 m nadmorske visine. Odavde ćemo krenuti na naš završni uspon. Odavde se bez ikakve prepreke pogled pruža pravo na put koji ćemo noćas preći. Taj prizor nas u isto vreme i plaši i uzbuđuje. U vazduhu se i te kako oseća manjak kiseonika, ali i nervoza, pa pomalo i strah u našem timu, jer glavobolje kod nekih od nas su sve jače, malaksalost i mučnina su prisutne i sve to nam potvrđuje da je visinska bolest tu među nama. I oni koji nemaju nikakve simptome, teško dolaze do daha i kreću se sporim i tromim koracima, jer drugačije se ne može.

Čitav današnji dan posvećen je pripremama za završni uspon, proveravanjem opreme, dogovaranjem termina polaska, strategije penjanja. Obavezan odmor se

podrazumeva, svi pokušavamo da spavamo pre starta u ponoć. No, ne ide lako. Po glavi nam se motaju misli, strah od nepoznatog, uzbuđenje, iščekivanje.

Slika 17: Naša ekipa na Kibo Hut-u, poslednjem kampu pred finalni uspon

Slika 18: Naši vodiči se odmaraju pred finalni uspon

U 23.20 svi se okupljamo. Utopljeni, spremni – slušamo našeg glavnog vodiča, Paola, kojem je ovo 231 uspon na Uhuru.

„The Summit is in your mind“, govori nam on. „On se osvaja mudro, korak po korak. Od prvog dana smo verovali u vas, sada nakon tri dana znamo da nismo pogrešili. Sada ste vi na redu da opravdate poverenje koje smo imali u vas. Hvala vam što ste došli da osvojite vrh Afrike i upamtite – vi ovde ne ostvarujete samo vaše snove, vi ovde pomažete nama da hranimo naše porodice.“

Sve sada dobija potpuno drugačiju dimenziju. Iako ovo nikada nije bio samo neki uspon, sada ima neku zajedničku višu svrhu za sve nas.

Sumit je u mojim mislima već dugo. Mnogo sam puta već bila tamo, nekako sam sigurna da me čeka i da mi pripada. Gledam ka Uhuru Piku poslednji put pred polazak i pitam se: „Hoće li mi ovaj gorostas noćas dozvoliti da stignem do vrha?“

Slika 19: Naš tim – uspon na planinu Kilimandžaro